

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

6 Αυγούστου 2006

Κυριακή τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Χριστοῦ (Ματθ. ιζ' 1-9)

Ἐξὶ Αυγούστου σήμερα καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐορτάζει τὴν Μεταμόρφωση τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Προβάλλοντας δὲ αὐτὸ τὸ γεγονός, ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποκαλύψει στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων τὴν πραγματικὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ. Δόξα, ἡ ὁποία ἀποκαλύπτεται στὰ ἀνθρώπινα μέτρα καὶ γίνεται γνωστὴ μὲ τὴν ἀνθρώπινη δυνατότητα.

Ἄρα λοιπόν, ἡ θεία Μεταμόρφωση στὸ Θαβώριο ὄρος ἦταν μερική, γιατί ἀπευθυνόταν στοὺς ἀνθρώπους. Γι' αὐτὸ ὁ ἱερὸς ὑμνωδὸς στὸ ἀπολυτίκιο τῆς ἡμέρας τονίζει πὼς ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ στὴ Μεταμόρφωση ἔγινε στὸ μέτρο ποὺ θὰ μπορούσαν οἱ Μαθητὲς νὰ κατανοήσουν.

«Ἐδειξες», λέγει ὁ ὑμνωδός, «τὴ δόξα Σου στοὺς Μαθητὲς, καθὼς μπορούσαν νὰ τὴν καταλάβουν». Ὅχι περισσότερο. Γιατὶ περισσότερο θὰ ἦταν περιττό, ἀφοῦ θὰ ἔμενε ἀπροσέγγιστο καὶ ἀκατανόητο.

Στὸ Εὐαγγέλιό του ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, περιγράφοντας τὸ γεγονός τῆς Μεταμορφώσεως, σημειώνει πὼς, «μεταμορφώθηκε μπροστὰ τους (στοὺς Μαθητὲς) καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπό Του σὰν τὸν ἥλιο, τὰ δὲ ἐνδύματά Του ἔγιναν λευκὰ σὰν τὸ φῶς».

Γίνεται ἀντιληπτὸ πὼς ὁ ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς βρίσκεται μπροστὰ σὲ μιὰ δυσκολία. Δυσκολία, ἡ ὁποία προκύπτει ἀπὸ τὸ γεγονός τῆς ἀδυναμίας περιγραφῆς τοῦ γεγονότος. Ἡ λάμψη τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ λευκὸ χρῶμα τῶν ἐνδυμάτων Του εἶναι κάτι πολὺ περισσότερο καὶ πλουσιότερο ἀπὸ τὴ σχετικὴ διηγήση. Εἶναι κάτι παρὰ πάνω.

Ὁ ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς ὅμως χρησιμοποιεῖ αὐτὲς τὶς ἀνθρώπινες ἐκφράσεις, γιατί ἀκριβῶς ὁ ἥλιος εἶναι τὸ μόνο γνωστὸ ἄστρο μ' αὐτὸ τὸ λαμπρὸ φωτισμό. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο δυνατότερο καὶ λαμπρότερο. Τὸ ὅτι ὅμως ἦταν κάτι πολὺ ἀνώτερο καὶ περισσότερο, γίνεται ἀντιληπτὸ ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι «οἱ Μαθητὲς ἔπεσαν μὲ τὸ πρόσωπο στὸ χῶμα».

Ἐπεσαν στὸ ἔδαφος οἱ Μαθητὲς μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ λάμψη καὶ τὸ φῶς. Ὅμως κάθε μέρα ἀντικρύζουμε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ δὲν πέφτουμε στὸ ἔδαφος. Γι' αὐτὸ ὁ ἱερὸς Δαμασκηνὸς σημειώνει μὲ νόημα: «Ἐὰν λοιπὸν, γράφει, δὲν ἦταν ἐκεῖνο τὸ φῶς κάτι τὸ ὑπερβολικό,

ἀλλὰ στὰ μέτρα τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου, οἱ Μαθητὲς δὲν θὰ ἔπεφταν στὸ ἔδαφος». Ἀντιλαμβανόμαστε τὸ μέγεθος τοῦ γεγονότος τῆς Μεταμορφώσεως καὶ τὴν ἀδυναμία περιγραφῆς του. Καὶ ἀντιλαμβανόμαστε ὅτι καὶ ὡς πρὸς τὸ μέτρο ποὺ ἔγινε καὶ ὡς πρὸς τὸ μέτρο ποὺ κατανοεῖται, μένει ἀκόμη χῶρος ἀνέγγιχτος καὶ ἀκατανόητος.

Μὰ ὁ Χριστὸς ὅ,τι πράττει, ὅ,τι διδάσκει, δὲν τὸ κάνει γιὰ ἐπίδειξη ἢ ἐντυπωσιασμὸ τῶν ἀνθρώπων. Πολὺ δὲ περισσότερο δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἐκφοβῆσει. Γιατὶ μιὰ τέτοια ἐνέργεια καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπο ἀνελεύθερο καὶ ἐγκλωβισμένο μέσα στὸν φόβο καὶ τὴ σύγχυση.

Ὅμως, μήτε ὁ φόβος μπορεῖ νὰ γεννήσει μιὰ ὀλοκληρωμένη καὶ ἐλεύθερη πίστη· μήτε ἡ σύγχυση ἀποτελεῖ στέρεο ἔδαφος, ποὺ μπορεῖ νὰ εὐδοκιμήσει μιὰ τέτοια κατάσταση. Ἄλλη πρέπει νὰ εἶναι ἡ προϋπόθεση, ποὺ ἀναδεικνύει τὸν πιστὸ ἄνθρωπο καὶ γνώστη τῶν θείων ἀληθειῶν.

Κι αὐτὴ ἡ προϋπόθεση εἶναι ἡ ἐλεύθερη βούληση τοῦ ἀνθρώπου. Μόνο ἔτσι ὁ ἄνθρωπος, διὰ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ δικοῦ του ἀγῶνα, μέσα στὴ χάρη τοῦ Χριστοῦ, γίνεται μύστης τῆς πίστεως. Καὶ μόνο τότε ἡ πίστη μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ πὼς στηρίζεται σὲ στέρεη βάση καὶ μένει ἀκλόνητη καὶ σταθερή.

Κάθε ἄλλη πίστη ποὺ δημιουργεῖται ἀπὸ φόβο, ἔχει πρόσκαιρο χαρακτήρα καὶ λυμφατικὸ περιεχόμενο. Μόλις τὸ γεγονὸς ποὺ προξένησε τὸ φόβο ἐκλείψει, τότε ἡ πίστη ἐξαφανίζεται. Ἐξαφανίζεται ὡς ἐπιπόλαιο καὶ δίχως ἠθικὸ ὑπόβαθρο γεγονός.

Γι' αὐτό, δὲν ἔχει σημασία ἂν μποροῦμε νὰ κατανοήσουμε τὰ θεῖα γεγονότα καὶ μάλιστα στὴν ὀλότητά τους. Δὲν εἶναι ἀρνητικὸ τὸ γεγονὸς πὼς πολλὰ ἀπ' αὐτὰ μένουν μακριὰ ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες δυνατότητες καὶ δὲν ἀποκαλύφθησαν ὅλα στὸν ἄνθρωπο.

Γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ θὰ πρέπει νὰ μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι πὼς ὁ Χριστὸς ἀποκάλυψε ὅλα ὅσα εἶναι ἀρκετὰ γιὰ τὴ δική μας σωτηρία. Δὲν ἀπέκρυψε τίποτε· δὲν παρέλειψε ὅλ' αὐτὰ ποὺ θὰ μᾶς βοηθήσουν καὶ θὰ διευκολύνουν τὴν πορεία μας γιὰ τὴ Βασιλεία Του.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἡ σημερινὴ ἑορτὴ τῆς θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἀποτελεῖ μιὰ γλυκεῖα πρόγευση τῆς δόξας καὶ τῆς μεγαλειότητάς Του. Τὸ φῶς καὶ ἡ λάμψη τῆς εἶναι προάγγελος τοῦ φωτὸς τῆς αἰωνιότητος. Εἶναι τὸ γεγονὸς πὼς ἐμεῖς ἀξιωνόμαστε νὰ γίνουμε μέτοχοι τῆς δικῆς του λαμπρότητας.

Μὰ πρωτίστως, ἐφ' ὅσον ζοῦμε σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, ἀποτελεῖ μιὰ οὐσιαστικὴ καὶ βασικὴ ἐπίκληση καὶ προσευχὴ πρὸς τὸν Χριστό, νὰ λάμψει μὲ τὸ δικό Του φῶς στὶς ὑπάρξεις μας. Γι' αὐτό, μαζὶ μὲ τὸν ἱερὸ ὑμνωδὸ θὰ ψάλλουμε σήμερα μεταξὺ τῶν ἄλλων, ζητώντας «νὰ

λάμψει καὶ σὲ ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς τὸ φῶς Του τὸ αἰώνιο», γιὰ νὰ μᾶς φωτίσει τὸ δρόμο
πρὸς τὴ Βασιλεία Του.

Ἄρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]